

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๑๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ศาสนาที่แท้จริง

วันนี้คนมากก็เหมาะกับวันนี้เป็นวันสงกรานต์ เป็นวันว่าง ทางโลกก็ว่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ทางธรรมก็เปิดโอกาสให้ฟัง ใจได้เปิดรับอรรถปริยธรรม มันรับตั้งแต่บุตรแต่คุณกิเลสตัณหาเต็มหัวใจ เผาตัวเองและกระจายออกไปเผาคนอื่น แล้วทั่วโลกเอาแต่กิเลสตัณหาเผาหัวอกัน สุดท้ายลามไปถึงด้านวัตถุ ขนาดรบราฆ่าฟันกัน เป็นเจ้าเป็นถ่านไปหมด ก็เพราะกิเลสมันเป็นไฟเป็นไฟเผาอยู่ในหัวใจ ไม่มีน้ำดับไฟคือธรรม

พูดถึงเรื่องทางเวียงจันทน์ เรารู้ว่าจะเอาของไปส่งให้ทางเวียงจันทน์ ไม่ทราบว่าจะขัดข้องอะไร จนกระทั่งได้พักของซึ่งจะส่งไปเวียงจันทน์ ไม่ใช่บ่อยๆ นะ ตั้งสลิปคันรถ สลิปล้อสลิปกว่าคัน คือเราเตรียมพร้อมที่จะไปส่งเคราะห์พี่น้องชาวเวียงจันทน์ เขามีอุปสรรคอะไร เขาแย็บๆ ออกมา เรามาพิจารณา อันนี้เพียงแง่หนึ่ง ไม่ได้หนักหนาอะไร แ่งสำคัญที่เป็นเหตุไม่ให้ไปเพราะอะไร ก็พวกภายในบ้านในเรือนของเขานั้นแหละมีอะไรๆ อยู่ในนั้น กลัวจะไม่ปลอดภัยแก่พี่น้องชาวไทยเราเวลาไป เขาหาอุบายวิธีการอย่างอื่นมาแก้ บอกว่าเวลานี้กำลังโรคไข้หวัดนกระบาดบ้าง อะไรบ้าง เขาหาอุบายเป็นความงาม ความจริงอันลึกๆ มันขัดกันอยู่ภายในนั้น กลัวจะกระทบกระเทือนกับพี่น้องชาวไทยเราที่ไปส่งเคราะห์เขา พวกที่เจตนาดีต่อพี่น้องชาวไทยเราวิตกวิจารณ์พวกนั้นมันเป็นภัย มันจะเอาจริง เลยต้องหาอุบายพักอันนี้ไว้ ตกลงพอพักเราก็เลยไม่ได้ไปละ

ของทั้งหมดที่ว่าจะเอาไปเวียงจันทน์ตั้งสลิปกว่าคันรถ เพราะเราเป็นคนสั่งให้เตรียมพร้อมๆ ทุกอย่างเอาให้สมบูรณ์พูนผลเลย พวกเครื่องกระป๋องกระป๋องอะไรเหมือนกันเป็นพันๆ ใส่รถเต็มเลย พอทางนั้นเกิดอุปสรรคเราเตรียมพร้อมแล้วที่จะให้แล้วทำอย่างไร ก็พอดีทางแม่ฮ่องสอนคณะพวกผู้ใหญ่เขาบกพร่องขาดเขินมาก เขามาติดต่อ เหตุที่จะติดต่อกันนี่คงจะเป็นเพราะณเฑียรอยู่ในวัดเรานี้แหละ ณเฑียรนี้มันเป็นไทยใหญ่ มันมาอยู่นี้จนเป็นลูกวัดป่าบ้านตาดแล้วแหละ มันยังไม่ได้บวชเป็นพระ มันจะรอเป็นปู่ณเฑียรเสียก่อนหรือไงก็ไม่รู้ มันยังไม่ได้บวช

นี่ละตัวลื้อ มันคงจะส่งข่าวไปบอกทางนั้น ว่าเวลานี้หลวงตากำลังเตรียมของว่าจะไปทางประเทศลาวไม่ได้ไป ของท่านเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านเตรียมจะขนย้ายออกไปในที่จำเป็นๆ ช่วยเหลือ ทางนี้คงสะกิดทางนั้น ทางนั้นก็มาติดต่อขอ ทางไทยใหญ่ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน เรายกให้ทั้งหมดเลย เพราะเราเตรียมจะให้แล้ว ที่อื่นสำหรับ

เมืองไทยเรายังพอเป็นพอไป ที่ไหนที่ขาดแคลนกว่าเรายังมีมากอยู่ จึงต้องได้ถามหาทางไทยใหญ่ทางนั้นรู้สึกว่าจะบกพร่องมาก พอดีกับเกณฑ์ที่อยู่ในนั้นเป็นไทยใหญ่ มันคงเป็นสื่อละท่า เลยสั่งให้เขามาเลย บอกให้มาเลย เอรอดมากี่คันมา รถเราเตรียมไว้พร้อมแล้ว มากี่ทุ่มให้เลย ขนไปหมด

ของที่จะเอาไปเวียงจันทน์ ทุ่มไปให้ทางแม่ฮ่องสอนพวกไทยใหญ่ทั้งหมดเลย ทางที่อื่น ๆ เราเห็นว่าพอเป็นไป เราก็มองไม่เอา เพราะพอเป็นไปอยู่แล้ว ผู้ดอดอยากขาดแคลนมากเวลานี้คือพวกไทยใหญ่ ส่งไปทางนั้นหมดเลย ส่งไปให้หมดเลย ดูเหมือนสิบกกว่าคันรถ ของที่เราเตรียมพร้อมไว้เพื่อเวียงจันทน์ประเทศลาวนั้นยกให้หมดเลย มีแต่ของดิบ ๆ ดี ๆ ทั้งนั้น ข้าวทางนั้นบอกมาที่แรกที่ว่าจะได้ไปอยู่นะ ทางนั้นบอกมาว่าข้าวมันมากไม่มีที่เก็บ เขากำหนดที่เก็บให้พอประมาณเท่านั้นตัน เราก็มเตรียมพร้อมเท่านั้นตันไปเลย

แต่พอดีไม่ได้ไปเสีย ข้าวจำนวนนี้ก็หมุนไปทางแม่ฮ่องสอนหมดเลย เครื่องกระป๋องเยอะมากเพราะตั้งสิบกกว่าคันรถ เราเป็นคนสั่งเองเสียด้วย ทุกอย่างถ้าเราลงได้สั่งแล้วต้องเต็มเม็ดเต็มหน่วย เหยา ๆ แหะ ๆ ไม่เป็นนะนี่ ถ้าหากว่าต่ออย่างนี้หมัดหนึ่งไม่พอต้องเอาสองหมัดชัดเลย เข้าใจไหม มันจึงถึงใจ ทำอะไรมันหากถนัดในจิตอย่างนั้น ทำเหยา ๆ แหะ ๆ อย่างนี้ไม่ได้เมื่อของมีอยู่ ถ้าของไม่มีก็จำเป็น เมื่อของมีอยู่จะทำเหยา ๆ แหะ ๆ ไม่ได้สำหรับนี้ เป็นอย่างนั้นละ หมดเป็นหมด ว่าอย่างนั้นเลย

ชาตินี้เรียกว่าเป็นชาติที่สำคัญมากสำหรับชาติของเรา ที่บวชมาในพุทธศาสนา ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ นั้นละเป็นวันก้าวเข้าสู่ชีวิตของนักบวช ตั้งแต่บัดนั้นมาสร้างแต่ความดีงามตลอดเลย ไม่ได้ปรากฏในตัวเองว่าสร้างมลทินความมัวหมอง ฟืนไฟที่ไหนไว้ในกายวาจาใจแห่งเพศของนักบวช ไม่มี ชุ่มเย็นไปตลอด แม้เกี่ยวกับเพื่อนกับฝูงก็เหมือนกัน ถ้าว่าสังคมเราก็นักสังคัม ทางปริยัติก็เรียน ฟังซิจนเป็นมหา ไม่สังคัมเป็นมหาได้อย่างไร

เรียนสำนักนั้นสำนักนี้น้อยเมื่อไร ตรี-โท-เอก-เปรียญสามประโยค นี้ผ่านทางด้านปริยัติ เข้านอกออกในได้หมด วัตถุประสงค์วัดหลวงวัดอะไรเข้าถึงหมด เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ หมด โดยมีหลักธรรมวินัยเป็นรั้วกันว่าปฏิบัตินี้ผิดแปลกต่างกันไป แต่ไม่ให้ผิดต่อหลักพระวินัย ยืนยันกันตรงนั้น ส่วนจะมีอ่อนมีอะไรบ้างก็เป็นธรรมดา แต่ไม่เลยขอบเขตข้ามเกินหลักธรรมวินัยก็เป็นอันว่าใช้ได้ นี่ละการสังคัม ก็เรียบบ่อยมาไปสำนักทั่วประเทศไทยนั้นละเรา

จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ทางภาคปฏิบัติ ทางภาคปฏิบัตินี้มันเป็นอยู่ในจิตนะ มันอาจจะมึนสับสนบ้างจ้าวาสนาอยู่สัก ๆ ก็ได้ เรียนหนังสือนี้อ่านไปปริยัติบอกไปถึงมรรคถึงผล ถึงสวรรค์-นิพพาน พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนั้น ๆ พระสาวกทั้งหลายดำเนินกัน ดำเนินตามบรรลุมรรคตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ สุดขีดของทุกซ์ที่จะเอื้อมถึง หมดโดยสิ้นเชิงมันก็ดูดีเต็มเข้า ๆ ความอยากถึงนิพพานก็หนักเข้า ๆ

แต่ก็มีข้ออันหนึ่งอยู่มาขัดอยู่ในจิตใจ ก็เมื่อเรามุ่งหวังต่อมรรคผลนิพพานอย่างเต็มกำลังอย่างนี้แล้ว แล้วการปฏิบัติไปเป็นอย่างไร มรรคผลนิพพานท่านแสดงไว้โดยถูกต้องแต่จิตใจเรามันเป็นข้าศึกต่อตัวเอง มันทำให้สงสัยอยู่เรื่อย ๆ ไปหาปลดเปลื้องความสงสัยนี้จากครูบาอาจารย์ที่เป็นที่แน่ใจ พอหยุดจากเรียนปีเดียวเข้าหาหลวงปู่ มันเลย พอเข้าไปท่านก็ปลงให้เลยเต็มเหนี่ยว ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ใส่เปรี้ยว ๆ ๆ

เราไม่ลืมนิด ๆ ร้อน ๆ นะ เหมือนที่ท่านทางเรตาร์ไว้หมดกับความมุ่งหวังตั้งใจอย่างแรงกล้าของเรา เข้ากันได้สนิทปั๊บเลย เพราะมุ่งต่อพระนิพพาน ให้มีท่านผู้ชี้แจงให้ถึงมรรคถึงผลเต็มหัวใจหายสงสัยเถอะ เราจะเอาชีวิตเข้าว่าเลย ต้องตาย ไม่ตาย ต้องให้ถึงพระนิพพาน ให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ มันตั้งไว้ขนาดนั้น พอตีไปถึงหลวงปู่มันท่านก็ปลดเปลื้องให้หมดร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ใส่เปรี้ยว ๆ เหมือนที่ท่านถอดออกมาจากหัวใจ นี่น่า ๆ ๆ โอ๊ย มันถึงใจนะ สมใจที่เรามุ่งไปหาท่าน จะไปปลดปล่อยความสงสัยอันเป็นก้างขวางคอต่อมรรคผลนิพพานออกจากใจให้หมด แม็กิเลสจะยังอยู่ความสงสัยมรรคผลนิพพานไม่มีก็ทุ้มได้เต็มกำลัง

พอไปฟังท่านแล้วถึงใจเลย ชึ้ง ๆ ที่นี้ ๆ ชี้ไปต้นไม้ภูเขาท่านมาหาอะไร ไม่ใช่ชั้นธรรมดานะ เผ็ดร้อนมาก ประหนึ่งว่าผูกโกรธผูกแค้นให้เรามาตั้งแต่เมื่อไร นั้นละเรตาร์ท่านจับไว้ท่านจะทุ้มลงให้เต็มเหนี่ยวตามความต้องการของเรา ชี้ไปต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศตลอดทั่วแดนจักรวาลไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งเหล่านั้นแต่ละอย่าง ๆ กิเลสแท้ธรรมแท้อยู่ที่ใจ ท่านอย่าไปกววนหาที่ไหนให้เสียเวล่ำเวลาและลำบากเปล่า ๆ ให้ชุดค้นลงที่ใจท่าน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ใจ เป็นศาสดาเอกขึ้นมาจากใจ พอรู้ลงไปนั้นแล้วจะเจอทั้งกิเลสสังหารทั้งกิเลส เจอทั้งธรรมพื้นธรรมขึ้นมา ๆ จะสิ้นเสร็จกันในจุดนั้นแหละด้วยจิตตภาวนา ท่านว่าอย่างนั้น เอา ๆ เปิดลงไปตรงนี้ ท่านอย่าไปสนใจอะไร

ท่านพูดเป็นลักษณะอนุโลมชนิดน้อย ท่านอย่าไปสงสัยอะไร การเรียนนี้ท่านก็เรียนมาถึงขนาดเป็นมหา แต่อย่าว่าผมดูถูกศาสนาของพระพุทธเจ้าปริยัตินะ เวลาการเรียนมามากน้อยยังไม่เป็นประโยชน์สำหรับท่าน เพียงเป็นความจดความจำเป็นแบบแปลนแผนผัง ยังไม่ลงมือปฏิบัติ ผลงานที่จะเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติยังไม่มี ผลงาน

นี่คือจิตตภาวนา เอาๆ ทุ่มลงไปนี่ให้เต็มเหนี่ยว ผลงานจะปรากฏขึ้นมาโดยลำดับลำดับ
กิเลสจะเจอกันที่นั่น สังหารกันที่นั่น ธรรมะตั้งแต่ต้นจนสุดขีดแห่งธรรมก็จะเจอกันที่
นั่น ส่งเสริมกันให้สมบูรณ์ที่นั่น

ท่านใส่เปรี้ยวๆ แหม เราฟังมันถึงใจนะ คือตั้งหน้าฟังร้อยเปอร์เซ็นต์เลย เพื่อ
จะปลดเปลื้องความสงสัยมรรคผลนิพพานให้สิ้นไป กิเลสยังมีอยู่ ความสงสัยยังมี มันก็
ทุ่มกำลังลงไปเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอฟังท่านอย่างถึงใจแล้วเอาละที่นี้เดินไปที่พักยังไม่
ถึง ฟังเทศน์จากท่านที่ศาลา ก็กระตือรือร้นศาลา ว่าอย่างไรที่นี้ถามเจ้าของ มาสมใจไหม
วันนี้มาฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์ท่านเทศน์อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย แล้วถึงใจไหม แล้ว
จะเป็นอย่างไรที่นี้สำหรับตัวเรา ปัญหาเข้ามาถามตัวเอง

ทางนี้ก็รับกันทันทีเลย บอกว่าตายเท่านั้นให้ออยไม่มี ต้องให้ได้ครองมรรคผล
นิพพานเต็มหัวใจ ตามโอวาทที่ท่านสอนแล้วอย่างไม่มีลี้ลับ เปิดเผยอย่างเต็มที่ เราจะ
ปฏิบัติให้เห็นอันนี้ เอาตายเข้าว่าเลย นั่นละต้นเหตุ นิสัยนี้มันอาจจะต่างใครๆ อยู่มาก
นะนิสัยหลวงตา คือมันจริงจังทุกอย่าง ไม่ค่อยเหลวไหลเลย ถ้ายังไม่ลงใจนี้ก็คาราคาซัง
เพราะฉะนั้นจึงหาที่ทำการใจ เช่นยังไม่ลงใจเรื่องมรรคผลนิพพาน จะมีอยู่หรือไม่มี
น้ำ ทั้งๆ ที่ท่านเขียนไว้แล้วในปริยัติว่ามรรคผลนิพพานมี แต่จิตเรายังมีกิเลสตัว
ขัดข้องยุ่งเหยิงกีดขวางมรรคผลนิพพาน มันก็ทำให้สงสัยอยู่นั้นแหละ

เพราะฉะนั้นจึงไปปลดเปลื้องที่พ่อแม่ครูจารย์มัน พอปลดจากมันนั้นแล้วแม้
กิเลสจะมีอยู่ในหัวใจก็ตาม แต่ความเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ที่นี้ฟังเลยเชียว จึงได้ปฏิบัติ
สดๆ ร้อนๆ ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มันที่แรก เรามาตำหนิเราคนเดียวตามความรู้สึกที่
เป็นในใจ ไปดูพระทั้งหลายที่อยู่นั้นก็ไม่ได้มากละ ท่านไม่รับมาก ๙ องค์ ๑๐ องค์นี้เป็น
อย่างมาก พ่อแม่ครูจารย์รับพระไปอยู่ด้วย แต่ก่อนท่านมักไปอยู่องค์เดียวสององค์
เท่านั้นปรกติ นี่ท่านว่าอนุโลมผ่อนผันเต็มที่ รับไว้ทีละ ๙ องค์ ๑๐ องค์

เราไปนั้นดูพระองค์ไหนเหมือนผ้าพับไว้ๆ เรียบหมด ประหนึ่งว่าท่านเป็นพระ
อรหันต์หมดเลย มันเป็นในจิตเรา เออ นี่พระชั่วช้าลามก พระหมดราค่าราคา ไม่มีค่า
แต่อย่างใดก็คือเราองค์เดียวเข้ามาขวางวัดอยู่ที่นี่ มันคิดเจ้าของนะ พระทั้งหลาย
เหล่านั้นท่านเป็นพระอรหันต์หมด เป็นปุถุชนคนหนาแน่นด้วยกิเลสเป็นสัวมเป็นถ่าน
แต่เราคนเดียว มันคิดถึงขนาดนั้นนะ เพราะดูพระท่านเรียบตลอดเหมือนผ้าพับไว้ ที่นี้
เวลาอยู่กันไป ท่านเทศน์ว่าการองค์นั้นแสดงความคิดความเห็นจากภาคปฏิบัติของตน
ออกมา องค์นี้แสดงออกมา องค์นี้เป็นอย่างนั้น องค์นั้นเป็นอย่างนั้น เราค่อยทราบว่
ภูมิจิตภูมิธรรมนี้มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกันอยู่ ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ทุกๆ องค์

เหมือนที่เราคิดไว้ ที่นี้ก็พอพืดพอเหวี่ยงกันไป ไร่เราก็พอพืด ไม่เป็นส้วมเป็นถ่านอย่างเดี่ยวแต่เราองค์เดี่ยว

นั่นละท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรม พุทธอรรถพุทธธรรมนี้มีแต่ธรรมล้วนๆ ดึงดูดจิตใจผู้ปฏิบัติให้เกิดศรัทธาความเคารพเลื่อมใส กำลังใจที่จะสร้างความดีงามทั้งหลาย ถือท่านผู้ที่บรรจुไว้แล้วซึ่งมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจมาเป็นแบบเป็นฉบับ มาจุดมาลากเรา ที่นี้กำลังใจมันก็มาของมันๆ แหละ จึงได้เอาเต็มที่ นี่ละที่ว่าขึ้นเวที พอไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มันหายสงสัยทุกอย่างแล้ว แต่ก่อนยังไม่เรียกว่าขึ้นเวทีนะ หลังจากนั้นมาแล้วถึงขึ้นเวที บอกว่าเป็นตายจะให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ ต้องให้ถึงนิพพานในชาตินี้ เพราะธรรมนี้บอกชัดเจน จากท่านผู้เป็นคลังแห่งธรรมคือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่เป็นอื่นถ้าเป็นอื่นก็คือเรา เราจะเป็นอื่นไปไม่ได้ ดีเข้าไปหาธรรมจุดนี้ เอาให้ได้มรรคผลนิพพาน ก็ขัดกันเลย

นั่นแหละการปฏิบัติธรรม แล้วจริงจังด้วยนะ นิสัยนี้เป็นนิสัยอย่างนั้น มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็เป็นิสัยดั้งเดิมอยู่นะ ว่าอะไรจริงอันนั้น ถ้าแน่ใจแล้วขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีอะไรจะมาแก้ไขตัดแปลง แม้ตัวเองก็ไม่กล้าที่จะแก้ไขตัดแปลง ถ้าเหตุผลไม่เห็นอกว่าไปแก้ที่เราตกลงใจในเหตุผลอันก่อนนั้นไม่ได้ ไม่แก้ ถ้าเหตุผลเห็นอกว่าแก้ได้ เอาขนาดนั้นนะ ออกปฏิบัติแล้วก็สมมักสมหมาย เพราะผู้ชี้ทางชี้อย่างถูกต้องแม่นยำ ไม่มีที่จะให้สงสัยในการก้าวเดิน ก้าวไปก้าวไหนก็ถูกก้าวนั้นๆ เพราะทางที่ท่านทำที่ท่านสอนไว้เป็นธรรมที่ถูกต้องทุกก้าวของผู้ดำเนินตาม

ปฏิบัติตามท่านยากลำบากขนาดไหนมันก็เป็นกรก้าวเดินเพื่อจะถึงจุด ไม่ได้ปลีกออกนอกกลุ่มนอกทางไปไหนด้วยความลุ่มๆ คลำๆ มันก็ก้าวเรื่อยๆ ก็เร็วอยู่ ถ้าพูดถึงเร็วนะ ที่จิตเลื่อมไปถึงปีกับห้าเดือนนั้นพลิกตัวเองได้ แก้ได้ จากนั้นก็ก้าวเรื่อยๆ จิตไม่เคยสงบรมเย็นลุ่มลุกคลุกคลาน ไปน้ำตาร่วงบนภูเขาเราไม่ลื้ม เราได้เคยมาเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังเพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจ เราตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติอย่างเต็มกำลังแต่อำนาจของกิเลสเหนือเรา ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งพัวลัมผล้อยๆ นี่คือการเสขของกิเลสมันรุนแรง ปิดสติให้ลัมเหลวไปทันทีๆ จนน้ำตาร่วงบนภูเขา เสียใจมาก

มันเป็นอุทานภายในใจนะ ไม่ได้ออกทางวาจาแหละ มันเจ็บมันแสบให้กิเลสมาก นี่ก็ทำให้เกิดธรรมะข้อหนึ่งขึ้นมา การโกรธการเคียดแค้นให้ผู้ใดและสัตว์ตัวใดก็ตาม นี่เป็นบาปเป็นกรรม เป็นกิเลสตัณหา แต่การโกรธการเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นข้าศึกต่อใจของตนเองนี้เป็นธรรม นี่เคียดแค้นจริงๆ นั่งอยู่น้ำตาร่วง ตั้งสติไม่อยู่ โธมันเป็นอย่างไร ตั้งหน้าขึ้นมาพืดกันบนภูเขามันเอาเราหงายลงภูเขา

โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น กลับไปก็ฟัดใหม่ กลับมาอีกล้มนอีก ฟัดไม่ถอย มุมนะ ความเคียดแค้นให้กิเลสนี้ยิ่งฝังลึกๆ จะเอาให้ชนะให้ได้ ที่จะให้แพ้นี้ตายเสีย ว่าอย่างนั้น จิตมันเด็ด ชัดไปชัดมาหลายครั้งหลายหนไม่หยุดไม่ถอยด้วยความมุมนะและความเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยต่อตัวเอง ที่นี้มันก็ค่อยเห็นเหตุเห็นผลไปจิตใจค่อยสงบๆ ลง ค่อยสว่างกระจ่างแจ่มขึ้นมา ที่นี้ได้กำลังแล้วก็ยิ่งเพิ่มใหญ่ นะ พอได้กำลังแล้วฟัดใหญ่เลยเชียว ได้กำลังคือจิตเป็นสมาธิ คือความสงบเย็น ไม่กังวลกับสิ่งใด จิตมีความสว่างไสวสงบเย็นอยู่ในใจ ไม่เป็นกังวลกับสิ่งใดทั้งนั้น

นี่เรียกว่าใจสบายแล้วนะนั้น กิเลสไม่กวน ให้ลากไปคิดทางนั้นทางนี้ กิเลสภายนอกสงบ มีแต่ธรรมขึ้นเรื่อย ๆ จากนั้นจิตก็แนบหนามั่นคง นั่งอยู่ที่ไหนสบาย คือนั่งอยู่อย่างนี้แหละจิตมันไม่ออก นี่ละผู้มีธรรมในใจ เพียงสมาธิเท่านั้นก็เป็นสุขๆ เราไปนั่งอยู่ที่ไหนเหมือนหัตถอ ไม่อยากเคลื่อนอยากไหวไปไหน จิตนี้ไม่คิดไม่ปรุงไปไหนเหลือแต่ความรู้ล้วนๆ เต้นอยู่ภายในจิต ความคิดความปรุงเป็นเรื่องให้เกิดความรำคาญ ไม่อยากคิดอยากปรุง อยู่กับความรู้ที่ว่าเป็นเอกจิต เอกธรรม หรือเอกัคคตาจิต เพียงเท่านี้สบายแล้ว นั่งก็ชั่วโมงสัปดาห์นะ

นี่ละจิตมีความสุข เหมือนหัตถอ นั่งอยู่ท่าไหนก็ทำนั้น คือจิตมันไม่ไหว กิเลสไม่เข้ากวนได้ จิตก็สบาย นี่เป็นความสุขแล้ว จากนั้นก้าวออกทางด้านปัญญา ที่พ่อแม่ครูจารย์ไต่ลงจากสมาธิ สมาธิไม่ใช่ธรรมแก่กิเลส เป็นบาทฐานคือการหนุนปัญญาให้แก่กิเลสต่างหาก ถ้ามานอนจมสมาธิมันก็ไม่ผิดอะไรกับหมูขึ้นเขียง ท่านเอาขนาดนั้น ไต่ออกจากสมาธิ สมาธิไม่ใช่ธรรมแก่กิเลส เป็นธรรมเครื่องหนุนจิตใจให้อิ่มอารมณ์แล้วทำงานหน้าที่ทางปัญญาเพื่อแก่กิเลสต่างหาก สมาธิแท้ไม่ใช่ธรรมแก่กิเลส นั้นชัด แล้วไต่ออกทางด้านปัญญา

พอออกทางด้านปัญญาก็จิตมันอิ่มอารมณ์แล้ว มันอยากคิดกับอะไรเมื่อไร ในโลกอันนี้เหมือนไม่มี มีแต่ความสว่างไสวความสงบเย็นภายในใจ ความคิดตัวเองเกิดขึ้นพบบันรำคาญ แต่ก่อนถ้าไม่คิดอยู่ไม่ได้ มันกวน มันอยากคิดอยากปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่เวลาความสงบมีกำลังมากแล้วที่นี้การอยากคิดอยากปรุงอะไรนี้รำคาญ นั่งมีแต่ความรู้อันเดียวแนว นั่นละที่นี้เอาจิตอันนี้ออกทางด้านปัญญา พิจารณาทางธาตุทางชั้น ธัญญะ แยกสัดแยกส่วน

อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ความเกิดความตาย ความพริตพรากจากกัน พิจารณาแยกทั้งเขาทั้งเรา สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยเป็นสิ่งที่พริตพรากจากกันอยู่เป็นประจำๆ เขาไม่พรากเราก็พราก เขาไม่จากเราก็จาก พิจารณาแยกออกๆๆ จิตค่อยปล่อยๆ สิ่งทั้งหลายที่มันยึดมั่นหึงมั่นหวังว่าเป็นสมบัติของตนนั้น พอพิจารณา

ทางด้านปัญญามันปล่อย อันนั้นจางเข้ามาๆ ทีนี้หนาแน่นเข้ามาทางด้านจิตใจ ปล่อยไปเป็นลำดับลำดับ ปัญหากระจ่างแจ้ง นี่ละปัญญา

การฝึกจิตที่มันว่าวุ่นซุ่มมัวมันเป็นทุกข์มาก ไม่ได้ผลประโยชน์อะไร พอจิตสงบแล้วเป็นคุณขึ้นมา จากความสงบพิจารณาทางด้านปัญญาออกสอดส่องมองทะลุกว้างขวาง ไม่มีอะไรเกินปัญญา มันมองทะลุไปหมดเลย พอก้าวเข้าถึงขั้นปัญญาแล้วกิเลสที่เคยจมอยู่ในหัวใจมากก็กบก็กลับเริ่มเห็นตัวกันแล้ว เริ่มเห็นความเคลื่อนไหวของมัน จากความเคลื่อนไหวก็เริ่มเห็นกัน ต่อสู้กัน พัดกันๆ กิเลสขาดลงไปๆ จิตใจสว่างขึ้นมาๆ

นี่ละจิตดวงที่กิเลสมันครอบเอาไว้ ให้เป็นบ้ำอยู่ทั้งเขาทั้งเราตลอดทั่วโลก ดินแดนคือกิเลสนั่นแหละมันกวน มันบีบบี้สึไฟจิตใจสัตว์โลกให้หาความสุขไม่ได้ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อยก็เป็นสมบัติเงินทอง แต่ไม่แก้ทุกข์อันนี้ให้ ไม่แก้ทุกข์ได้เลย ความรู้เรียนมามากน้อยที่ไหนก็แก้ทุกข์ไม่ได้ บทเวลามันจะแก้ทุกข์มันก็มาแก้ตรงนี้ พอปัญญาออกทะลุไปแล้วมันแก้ทุกข์ไปเป็นลำดับลำดับ สิ่งทั้งหลายภายนอกที่หนักหน่วงที่สุดคือสมบัติเงินทองข้าวของบริษัทบริวาร อันนี้มันจะค่อยปล่อยออกๆ จิตซัดเข้ามาๆ อันนี้หนักหน่วงขึ้นไปเรื่อย มีรสมีชาติหนาแน่นขึ้นไปเป็นลำดับ ความเห็นทุกข์เห็นภัยเห็นขึ้นเป็นลำดับ ความที่อยากจะเอาให้หลุดพ้นไปเสียก็ก้าวไปเป็นลำดับลำดับ ทีนี้ปัญญาก็เร่งพิจารณา

นี่อธิบายถึงเรื่องภาคปฏิบัติให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ประจำพุทธศาสนามีมานาน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยปัญญา สาวกทั้งหลายตรัสรู้ด้วยปัญญา ด้วยจิตตภาวนา จึงพินขึ้นมา ทีนี้มันจะไปไหนมันก็ไปทางเดียวกัน บรรลุธรรมได้ ตรัสรู้ได้ ไม่อย่างนั้นเป็นสาวกของศาสดาองค์เอกไม่ได้ แก้ออกๆ พุงถึงนิพพาน บริสุทธิ์สุดส่วนแล้วเป็นสรณะของพวกเราได้โดยสมบูรณ์ เพราะอำนาจแห่งปัญญามันคลี่มันคลาย มันชะมันล้างกิเลสตัดท้าวกำด้ากำขาว ตัวมีดตัวบอดปกคลุมอยู่ในหัวใจ ให้กระจายออกไป ด้วยน้ำ อรรถนํ้าธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม แก้ออกไป ชะล้างลงไป ทีนี้ทางนี้กระจ่างขึ้นมาๆ

สิ่งที่มันมองทั้งหลายที่กวนใจสัตว์โลกทั้งเขาทั้งเราตลอดมานี้ หนักมากขนาดไหนค่อยจางลงๆ ทุกข์จางลงไปทีนี้ เมื่อกิเลสตัวสร้างทุกข์จางลงไปแล้วความทุกข์ก็จางลง เพราะกิเลสเป็นตัวสร้างทุกข์ กิเลสเบาลงมากน้อยเพียงไรทุกข์ก็เบาลงๆ กิเลสสิ้นซากหมดทุกข์ไม่มีในใจพระอรหันต์ หมด เอากันลงจนกระทั่งถึงกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดเลย ไม่มีสิ่งใดเหลือหลออยู่ ผลแห่งการบำเพ็ญและความบริสุทธิ์ของจิตเป็น

อย่างไร สว่างจำครอบโลกธาตุ นั้นฟังซิ มีรายไคที่จะมาพูดได้อย่างพระพุทธเจ้าและสาวกผู้สิ้นกิเลสแล้วนี้ได้มีไหม ไม่มี

นี่ละผู้ที่ว่าโลกวิทูรู้แจ้งโลกตลอดทั่วถึง โลกเมืองคนเมืองผี โลกเปรตโลกผี โลกสัตว์นรกอเวจี จนกระทั่งถึงโลกสวรรค์พรหมโลก ถึงนิพพาน พระพุทธเจ้ารู้แจ้งแทงทะลุหมด จึงเรียกว่าโลกวิทู นำธรรมที่รู้แล้วเห็นแล้วไม่เป็นอื่นนี้มาสอนสัตว์โลกจะผิดไปไหน เป็นแต่เพียงว่าสัตว์โลกมันดื้อดำน ท่านบอกว่าบาปมีมันไม่ยอมเชื่อ นี่ละมันจะจม บุญมีไม่ยอมเชื่อ นรกมีไม่ยอมเชื่อ ทั้งๆ ที่สิ่งเหล่านี้มีประจักษ์มาแล้วตั้งกับตั้งกลับ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็มาเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งฝ่ายเป็นพิษเป็นภัย ฝ่ายเป็นคุณ นำออกมาชี้แจงให้บรรดาสัตว์ทั้งหลายได้รู้ทั้งคุณทั้งโทษ มันก็ไม่ยอมรับ แต่กิเลสตัณหาความทะเยอทะยานติดดิน ไม่รู้จักเป็นจักตายหนาแน่นเข้าในหัวใจสัตว์ทุกวี่ทุกวัน

ความทุกข์มันจึงเต็มบ้านเต็มเมือง ว่าบ้านนั้นเจริญบ้านนี้เจริญมันเจริญที่ไหนมองไปที่ไหนก็มีแต่อริฐแต่ปูนแต่หินแต่ทรายถนนหนทาง ซึ่งมันมีอยู่แล้ว ไปตัดแปลงให้มันเป็นอย่างนั้นๆ สร้างขึ้นเป็นบ้านเป็นเรือน เอาอิฐเอาปูนเอาหินเอาทรายขึ้นไปสร้างมันเจริญที่ไหน หัวใจเป็นไฟทำไมไม่ดู พอเปิดอันนี้ออกมาใจก็สว่างขึ้นมาๆ ทีนี้ก็เปิดจำขึ้นมา นั่นละการปฏิบัติธรรม ให้มันเห็นได้อย่างพระพุทธเจ้าปฏิบัติ สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น ผิดไปไหน มันผิดตั้งแต่พวกเราที่มันดื้อดำนหาญทำในสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามนั้นแหละ

เมื่อทำลงไปมันก็กระจ่างแจ้งขึ้นมา ท่านว่ากาลโกๆ คืออะไร ธรรมมีกาลสถานที่เวล่ำเวลาที่ไหน ไม่ว่ากิเลสไม่ว่าธรรม การสร้างความชั่วสร้างเมื่อไรเป็นความชั่วขึ้นมา เป็นอกาลโกไม่เลือกกาลสถานที่ ที่ลับที่แจ้งไม่มี เวลาสร้างลงไปแล้วมันก็เป็นความชั่วขึ้นมาเผาตัวเอง ผู้ที่สร้างความดีไม่ว่าที่ลับที่แจ้งเป็นความดี อย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้ใครเห็นพระองค์ พระองค์อยู่องค์เดียวยังตรัสรู้ได้ พระสาวกทั้งหลายตรัสรู้อยู่ในป่าในเขาเสียมากต่อมากใครไปเห็นท่าน ท่านเอาใครมาเป็นพยาน ท่านทำไมบริสุทธถึงพระนิพพานได้ จึงเรียกว่ากาลโก ไม่มีที่ลับที่แจ้งเมื่อปฏิบัติตามแล้ว

ให้เชื่อคำสอนของพระพุทธเจ้านะ อย่าไปเชื่อคำของกิเลสที่มันหลอกโลกมานานให้ลุ่มจมๆ แต่ไม่รู้จักเบื่อหน่ายอิมพอ คือพวกสัตว์โลกที่มันหนาแน่นวังตามกิเลสแล้วมันยังจะกล่อมไปเรื่อยๆ นะ จะให้มันปล่อยไม่ปล่อยกิเลส ถ้าลงมันได้จับฟาดจุมุกจุมุกขาด ฟาดแขนแขนขาด คอขาดไปตามมัน ให้มันปล่อยมันไม่ปล่อยละ ถ้าไม่สลัดมันเข้าสู่อรหสูธรรมเพื่อปฏิบัติตนให้เป็นคนดี

อย่าพากันตื่นนัคนะตื่นกิเลสตัณหา มันหลอกโลกมานานแสนนานแล้ว พาให้ลุ่มจมนี้ใครพาให้ลุ่มจม กิเลสทั้งนั้น ธรรมพระพุทธเจ้าไม่ได้พาโลกให้ลุ่มจม ทำไมจึง

ไม่สนใจปฏิบัติพวกเราเป็นอย่างไร ชาวพุทธให้พิจารณากันบ้างซิ งามๆ งามๆ อยู่อย่างนั้น วันหนึ่งๆ มีแต่มีดกับแจ้ มั่นอะไรวิเศษวิโสยิ่งกว่ามีดกับแจ้ มั่นก็มีมาอย่างนั้น สร้างความดีสร้างลงไปซิ มั่นวิเศษยิ่งกว่ามีดกับแจ้ ความชั่วก็เลวยิ่งกว่ามีดกับแจ้ ให้ดูตัวนี้ซิ แก้วความชั่วออกจากตรงนี้เป็นลำดับลำดับ แล้วความสุขความทุกข์ไปหาที่ไหน ไม่ต้องหา ในขอบเขตจักรวาลไม่มีสถานที่ใดที่เป็นที่สถิตอยู่แห่งความสุขและความทุกข์ มีใจดวงเดียวเท่านั้น

ใจเวลามันสร้างความชั่วช้าลามกมากองทุกข์ทั้งมวลมารวมอยู่ที่หัวใจ เป็นผู้แบกผู้ห้าม เวลาสลัดมันออกด้วยการสร้างคุณงามความดี ละบาปบำเพ็ญบุญแล้วใจจะใสสว่างกระจ่างแจ่มขึ้นมา ที่นี้สุขสามแดนโลกธาตุไม่มีอยู่ที่ไหน อยู่ที่จิตของท่านผู้บริสุทธิ์ ที่ชำระสิ่งเป็นภัยออกหมดแล้ว เป็นจิตธรรมชาติได้แก่จิตพระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ เวลานี้ธรรมเหล่านี้หายไปไหน จึงไม่มีใครสนใจที่จะปฏิบัติ แล้วปล่อยตัวไปอย่างนั้นมันดีอะไรบ้างละ พิจารณาซิ ไม่เห็นมีอะไรดี

ตายแล้วนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ใครกุสลาก็ได้ ยากอะไรเรียนมาแล้ว กุสลา ธมฺมา ยานี้ตายแล้วไปไหนนา ตาคอนี้ตายแล้วไปไหนนา ถ้ามเฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ เวลามีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับบุญกับกุศล กุสลา ธมฺมา แปลว่าธรรมยังคนให้ฉลาด สร้างความดีงามแก่ตน แล้วมันไม่สนใจสร้างความดีงามจะเอาความดีงามมาจากไหน ต้องสร้างซิ อกุสลา ธมฺมา เรานั้นเองเป็นผู้สร้างเพื่อเผาหัวใจเรา กุสลา ธมฺมา เราเป็นผู้สร้างเพื่อเบิกกองทุกข์พื้นไฟทั้งหลายออก แน่ะ ก็คือเราเอง สร้างลงไปซิ

พากันพิจารณานะ นี่หลวงตาก็จวนจะตายแล้ว ธรรมประเภทนี้พูดตรงๆ ถอดออกมาจากหัวใจมาสอนพี่น้องทั้งหลายนะ การเรียนปริยัติก็เรียน ยกไว้ว่าเป็นปากเป็นทาง แต่ไม่ใช่สมบัติของตนโดยแท้เหมือนภาคปฏิบัติ ภาคปริยัติเรียนจดจำได้มากน้อยเพียงไรมันก็หลงลืมไปได้ตามธรรมชาติของมัน แต่ภาคปฏิบัตินี้ทั้งเวลาปรากฏผลขึ้นมา ทั้งรู้ด้วยเห็นด้วย ทั้งเป็นสมบัติของตนด้วยเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์ เป็นสมบัติของตนโดยสมบูรณ์ นี่ภาคปฏิบัติ นี่ก็ได้ปฏิบัติมา เรียนก็เรียนมา

ภาคปฏิบัตินี้แหละที่สอนโลกอยู่เวลานี้ แล้วภาคปฏิบัตินี้แหละพาเจ้าของให้สมบูรณ์แบบเวลานี้ หาที่ต่องติไม่ได้ในหัวใจดวงนี้ เราไม่มีที่จะมาต่องติเราว่าบกพร่องที่ตรงไหน เราหมดโดยสิ้นเชิง หายสงสัยในพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ สาวกทั้งหลายทุกพระองค์ สาธุพูดให้เต็มยั้งนั่งอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายตั้งแต่วินิกิเลสขาดสะบั้นลงจากใจธรรมจักษุขึ้นมา นั้นละเข้าไปนั่งอยู่ในท่ามกลางแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลายและสาวกทั้งหลาย ท่านผู้บริสุทธิ์เป็นธรรมชาติด้วยกันแล้ว จะแยกแยะไปที่ไหน

ถ้าเทียบแล้วมันเป็นอันเดียวกันหมด เหมือนกันกับน้ำเต็มอยู่ในมหาสมุทร ที่นี้ฝนตกลงมามากน้อยเอาเพิ่มเข้ามาๆ พอเพิ่มเข้ามาแล้วไปแยกได้ไหม ฝนเม็ดใดหยดใดหยาดใดตกเข้ามาในมหาสมุทร นี่ฝนเก่านี้ฝนใหม่แยกออกจากน้ำมหาสมุทรได้ไหม มันเป็นมหาสมุทรด้วยกันแล้วแยกกันได้อย่างไร จิตเมื่อเข้าถึงบริสุทธิ์เต็มสุดเต็มส่วนเป็นธรรมชาติ เรียกว่าธรรมชาติความบริสุทธิ์เลิศเลออย่างเดียวกันแล้วแยกกันได้ที่ไหน เข้าใจไหมล่ะ

ฟังให้ตื่นเราถอดออกมาจากหัวใจมาสอน ไม่ได้มาสอนโดยลุ่มๆ คล่ำๆ นะ สอนออกมาจากหัวใจที่รู้แล้วเห็นแล้วทุกอย่าง เราไม่สงสัยในโลกอันนี้ เราก็แน่ใจไม่อย่างนั้นประกาศได้อย่างไร ท่านว่าภาษาธรรม ไม่มีการโอ้อวด พูดตามหลักความจริง โลกกิเลสมันจะมาหาพ่อๆ ว่าท่านโอ้อวดอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่อวด ว่าอย่างนั้น เวลาไปน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็ดูดีให้ฟังใช่ไหม เวลาพัดกับกิเลสด้วยความผูกโกรธผูกแค้นอาฆาตกัน จนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์พุทโธนั่งอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้า และสาวกทั้งหลายอรหันต์ไม่สงสัยเลย นี่ก็มาพูดให้ฟัง

นี่มันเข้าในท่ามกลางนั้นแล้ว ธรรมชาติเป็นแบบเดียวกันแล้ว ก็ได้มาพูดให้ฟัง คุยแล้วเหรอย่างนี้ โอ้อวดแล้วเหร ธรรมใดไม่โอ้อวดมาแข่งหลวงตาบัวหน่อยนะ ถ้าหลวงตาบัวพูดอย่างนี้มันโอ้อวดนะ เอา ธรรมไหนไม่โอ้อวด ดีกว่าธรรมหลวงตาบัวที่พูดเวลานี้มาแข่งกันสักหน่อยนะ พอกราบเราจะกราบ แต่มันจะไม่ได้กราบ มีแต่ฝ่ามือจะพาดหน้าผากมันสะกราบแทน มามันก็จะมาลุ่มๆ คล่ำๆ ให้ขวางหูขวางตาขวางใจ ผู้ฟังนะซี ถ้ามันเปิดในหัวใจมันจะสงสัยอะไร มันจำไปหมดแล้ว

บาปบุญนรกสวรรค์พรหมโลกนิพพานเปรตผีประเภทต่างๆ ใครเป็นคนสอนไว้ พระพุทธเจ้าสอนมาตั้งแต่องค์ไหน ก็มันมีอยู่แล้ว ท่านสอนตามหลักความจริงที่มีอยู่แล้ว เราจะไปปล้างได้อย่างไรว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์เปรตผีประเภทต่างๆ ไม่มี จนกระทั่งถึงพรหมโลกนิพพานไม่มี เราไปปล้างได้อย่างไร ก็มันมีอยู่แล้ว ตั้งแต่ไหนแต่ไร พระพุทธเจ้าองค์ไหนโกหกโลกมีเหร ไม่มีพระพุทธเจ้าองค์ไหนโกหก มีแต่กิเลสโกหกสัตว์ หลอกอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราจะไปวัดไปวา วันนี้ปวดศีรษะ วันนี้เหนื่อย แล้วยังวันนี้เป็นวันสงกรานต์ โอ๊ยวันนี้เล่นสงกรานต์เหนื่อย ไปวัดไปวาฟังธรรมไม่ได้ นี่เห็นไหมกิเลสมันหลอก พวกเรานี้พวกถูกหลอกทั้งนั้นแหละ

พากันจำเอานะพี่น้องทั้งหลาย นี่เราจนจะตายแล้วจึงเปิดออก ธรรมประเภทนี้เป็นธรรมปัจจุบันเหมือนพระพุทธเจ้าเป็น สาวกทั้งหลายเป็น เป็นแบบเดียวกันนี้ นำธรรมประเภทเดียวกันนี้เป็นปัจจุบันเหมือนกันหมด เลิศเลอเสมอกันหมด จะว่าก่อนหรือหลังได้อย่างไร ให้พากันตั้งใจปฏิบัติบ้างนะ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุด

ยอดแล้ว เราไม่ได้ถูกเหยียดหยามศาสนาใดๆ เราเอาหลักความจริงมาพูด เรียกว่าพูดเป็นธรรมๆ ดำเนินเป็นธรรม พิจารณาเป็นธรรม นำมาพูดเป็นธรรม

เพราะอะไรเป็นเครื่องยืนยันกัน พระพุทธเจ้าตรัสรู้กิเลสหมดจากพระทัย สอนโลกด้วยใจที่บริสุทธิ์ล้วนๆ สอนไม่ผิดไม่พลาด เรียกว่าโลกวิทูรู้แจ้งเห็นจริงโลก ไม่ว่าโลกไหนเห็นหมดแล้วนำมาสอน สอนอย่างไม่ผิด เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว นอกจากนั้นเป็นอย่างไร ก็เป็นเจ้าของกิเลสคลั่งกิเลส เวลาสอนไปกิเลสจะไม่บังคับบัญชาให้สอนแบบกิเลสได้อย่างไร เมื่อสอนแบบกิเลสแล้วจะเอาความถูกต้องดีงามสุดส่วนได้อย่างไร ไม่เหมือนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจึงเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว

อันนี้ใครจะไปชอบ กิเลสเต็มหัวใจมันเอาชอบมาจากไหน หลอกตัวเองให้เย่อหยิ่งจองหองว่าเรานี้เป็นศาสดาของเขา เขามานับถือเรา เราเป็นศาสดา ศาสนานั้น ศาสนานี้ กิเลสเต็มหัวใจมันอยู่ มันศาสนาขี้หมาอะไร ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนธรรม ผู้เป็นเจ้าของศาสนาเป็นใจที่บริสุทธิ์ โลกวิทูรู้แจ้งโลก สอนออกมาเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว เป็นศาสนาที่แท้จริง ให้ยึดให้ตึ้นนะ อย่าตายเปล่าๆ โลกนี้มันโลกตายเปล่าๆ มันไม่สนใจกับบรรดากับธรรมที่จะเป็นสารประโยชน์แก่หัวใจเจ้าของ แต่สิ่งใดที่จะเป็นพื้นเป็นไฟเป็นภัยเผาเจ้าของเอาแล้วนะ มันชอบอย่างนั้น พวกมันจำเอานะ เอาละพอ เห็น้อยแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ